

Tribunals europeus, Roma, Mèxic: el PP ensopega amb l'«enemic» exterior

La dreta espanyola desenterra les referències a la "llegenda negra" i les seves obsessions contra Europa i l'indigenisme

Pablo Casado i Isabel Díaz Ayuso, al convenció del PP a València. | ACN

En els darrers dies, la principal formació de la dreta espanyola, el **Partit Popular**, ha obert un seguit de **fronts exteriors**, alguns forçats pels seus mateixos dirigents, d'altres imprevistos, com ha passat amb la detenció i posterior alliberament de **Carles Puigdemont** a Sardenya, i la posterior **suspensió del procés d'extradició** (<https://www.naciodigital.cat/noticia/225306/italia-confirma-fracas-estrategia-espanya-contra-exili>) decidit pel Tribunal d'Apel·lació de Sardenya. El PP, que ve de celebrar una convenció que havia de servir per renovar idees, ha acabat ensopegant amb actors polítics internacionals. Curiosament, es tracta de **"vells coneguts" de la dreta espanyola**.

La suspensió del procés d'extradició per part dels tribunals italians ha estat **la darrera plantofada a Espanya provinent d'Europa**. La cúpula del PP ha de mossegar-se els llavis per no expressar els seus sentiments envers la justícia europea. **Pablo Casado**, diumenge passat, al míting que va tancar la convenció del PP (<https://www.naciodigital.cat/noticia/225275/pp-casado-surt-convenci-entregat-eix-aznar-ayuso>) va proclamar el que volia escoltar el seu electorat: "Portarem Puigdemont encara que hàgim d'anar a l'últim país d'Europa". "Ja n'hi ha prou d'impunitat amb els colpejistes!", va clamar.

Dilluns, va tornar amb el tema. Per no atacar frontalment la UE, va atacar **Pedro Sánchez**, assegurant que les decisions dels jutges europeus no s'entenen sense "l'impuls polític" que representen els **indults** i els pactes del líder socialista pactant amb els sobiranistes. Al fer-ho, estava negant que els jutges europeus estiguin adoptant decisions per criteri propi. Va anunciar, a més, una gran "**campanya diplomàtica**" per explicar les raons de l'Estat.

El líder de la dreta espanyola, aspirant a viure un dia a la Moncloa, ha de mesurar, amb tot, les seves paraules si parla de les institucions comunitàries. Segons ell, en aquest cas de l'extradició impracticable de Puigdemont, és Sánchez. Però els opinadors de l'entorn del PP no amaguen la ràbia per l'existència de les euroordres i els repetits rebutjos de les jurisdiccions europees a les apetències del magistrat **Pablo Llarena**. **Paco Marhuenda** parlava de *La porqueria de l'euroordre* des de les pàgines de *La Razón* (<https://www.larazon.es/opinion/20210927/xxfi7sdfaff2vhcsnez6f4crjq.html>). José E. Peláez, des de l'ABC, anomenava Puigdemont "pròfug", "desertor" i "rata".

[h3]Mèxic, el record de l'exili republicà[/h3]

Manuel Andrés López Obrador (AMLO), l'actual president de Mèxic, és un populista d'esquerres que va guanyar les eleccions al seu país el 2018. Des d'aleshores, ha emprat un to nacionalista i crític amb l'herència espanyola. El maig passat, **va demanar perdó als maies** per les destruccions i massacres comeses pels conqueridors i les posteriors del Mèxic independent. Aquest any se celebren els **500 anys de la conquesta** i López Obrador ha anat reclamant que l'estat espanyol demanés perdó pels crims comesos des de l'arribada d'Hernán Cortés. Una petició que no ha estat escoltada pel govern de Madrid.

La insistència de López Obrador ha irritat el govern espanyol, que no ha assistit a alguns actes de la commemoració. Però, sobretot la dreta i, en particular, el PP. En la convenció dels populars, **José María Aznar** es va permetre un **atac furibund** contra AMLO. "Vostè com es diu?", va preguntar, responent ell mateix que "Andrés pels azteques i Manuel pels maies. Si no haguessin passat algunes coses, vostè no seria on és". L'auditori va riure, com també ho va fer Casado. El líder del PP ha rebut en diverses ocasions les declaracions crítiques amb la dominació espanyola del líder mexicà. A més, el terme indigenisme, fins ara gairebé inexistent en el lèxic del PP, s'ha reincorporat al vocabulari emprat quan es parla d'Amèrica Llatina.

Les relacions entre Espanya i Mèxic arrossegueu alguns conflictes històrics. Mèxic va ser un dels països que mai va reconèixer el règim franquista i va ser territori d'acollida de l'exili republicà. **Fins l'any 1976 no es van restablir relacions**, ja que Mèxic reconeixia la República espanyola a l'exili com el representant legítim d'Espanya. De fet, amb motiu dels darrers afusellaments de la dictadura, el 1975, Mèxic va demanar l'expulsió d'Espanya de les Nacions Unides i es va desfermar una campanya contra el seu president, Luis Echevarría, en els mitjans espanyols.

[h3]Més papistes que el Papa[/h3]

Va ser arran de la commemoració de la conquesta de Mèxic que **dirigents del PP van xocar contra el mateix Papa**. Francisc, atenent la petició d'AMLO, sí que va demanar en una carta "perdó pels pecats socials i personals" i es va referir amb to moderat als "errors del passat". Suficient perquè Aznar s'hi referís sense esmentar-lo, dient que ell no pensava demanar perdó "ho digués qui ho digués" i que se sentia molt "orgullós" de la història d'Espanya.

Però va ser la madrilenya **Isabel Díaz Ayuso** la que més es va mostrar indignada amb la declaració papal, que va titllar de "sorprenent". Literalment, va dir que era incompreensible "que un catòlic que parla espanyol parli així d'un llegat com l'espanyol, que va dur el catolicisme i les missions, que vol dir les civilitzacions i la llibertat". Ayuso deu ser de les poques persones capaces de lligar la conquesta d'Amèrica amb la idea de llibertat. La dirigent madrilenya va al·ludir també a la "**llegenda negra**", com s'ha anomenat en la historiografia tradicional espanyola la crítica a la brutalitat de la conquesta". Ayuso va arribar a equiparar l'indigenisme al comunisme.

Les crítiques al Papa són poc habituals en els cercles conservadors, acostumats durant anys a pontificats molt conservadors, com van ser els de **Joan Pau II** i **Benet XVI**. Històricament, però, no és un element tan estrany. El franquisme mai va comprendre el significat del Concili Vaticà II. En els darrers anys del règim, les **tensions amb el Vaticà** de Pau VI van ser constants. El Papa va demanar sense èxit la commutació dels darrers cinc executats el 1975. I més antigament, durant les guerres civils del segle XIX, els carlins pregaven per la conversió del Papa, a qui sempre veien com a massa modern. L'Espanya més conservadora, nostàlgica de quan era considerada baluard de la "**civilització cristiana**", encara plora pel mateix.